

Innitzer biboros nyilatkozik az Új Nemzedéknek

Budapest magas vendége, Innitzer Tivadar biboros, a bécsi hercegek, mint ismeretes, csülörtök este érkezett a magyar fővárosba a Pázmány Tudományegyetem jubiláris ünnepeire. Az egyházejedelem megérkezése után részt vett Hóman kultuszminister fogadóestjén, pénteken reggel a cisztercita rendház Szent Imre herceg-úti főgimnáziumában mondott csendes szentmisét; majd a gimnázium növendékeinek áldást osztva, visszatért a rend budai székházába, ahol itt tartózkodása alatt időzik.

A biboros pénteken délelőtt fogadta az *Új Nemzedék* munkatársát s szíves jóindulattal elsősorban a mult emlékeit idézte, amikor 1912-ben, mint a bécsi Pázmáneum tanára, többszáz fiatal diákot vezetett Magyarországra. Sajnálkozással szólott az idők viszontagságairól, amelyek egyaránt súlyos megpróbáltatást jelentettek Magyarország és Ausztria számára és annak a reményének adott kifejezést, hogy az évszázadok óta sorsközösségben élő nemzetek között ezután még csak fokozottabb mértékben fejlődik tovább az együttműködés.

— Meggyőződésem — mondotta ezután —, hogy a nemzeti érzés igen jól összeegyeztethető a vallásos érzéssel. Hiszen a hazafias érzést mindig méltányolta az Egyház, különösen, ha annak olyan szép és megragadó példáját látjuk, mint a magyar ifjuság és különösen a katolikus magyar ifjuságét. Az ifjuság és az intelligencia együttműködését úgy magyar, mint osztrák részről nagyon szívesen látom és ezt a magam részéről a jövőben is támogatni óhajtom — hangsúlyozta a biboros, aki nagy elismeréssel szólott ezután a Foederatio Americana szervezetről, amelynek ma este disztag-jává avatják.

A beszélgetés további során a Pázmány egyetem jubileumáról emlékezett meg a bécsi hercegek.

— Háromszáz esztendő valóban nagy idő — mondotta. — Méltó a jubileumra s magam csak örülök, hogy olyan szoros kapcsolatok fűznek a Pázmány egyetemhez s rajta leszek, hogy ezeket a kapcsolatokat a jövőben csak kimélyítsük. A társadalom feladata egyébként a kulturális kapcsolatok kiépítése s őszinte öröömre úgy látom, erre nézve úgy az osztrák, mint a magyar társadalom részéről a legteljesebb mértékben megvan a hajlandóság.

Befejezésül a magyar iskoláztatás kérdését is szóváltotta a biboros s a legőszintébb elismerés hangján emlékezett meg különösen a magyar szerzetesrendek által fenntartott iskolák tökéletes pedagógiai intézményeiről.

— Ne feledkezzünk meg róla, hogy a céltudatos hazafiaság érzését voltaképpen az Egyház ülteti el a zsenge fiatalság lelkében — mondotta végül. — S felebaráti szeretet nélkül aligha lehet hazafiaság.

Innitzer hercegek, aki Schwarz Elemér tanár a Foederatio Americana Anonymusának kalauzólása mellett tekinti meg a rend budapesti intézményeit, a tervek szerinti hétfőig marad a magyar fővárosban. Innen Zürichre készül Werner Adolf apát meglátogatására s csak azután tér vissza az osztrák fővárosba.

Dielt Fedor.

A hercegprimás ebédet ad Innitzer biboros tiszteletére

Dr. Serédi Jusztinián bibornok-hercegprimás pénteken délelőtt 2 órakor ebédet ad budai palotájában a Budapesten tartózkodó dr. Innitzer Tivadar biboros bé-

csi hercegek tiszteletére. A két kardinálison kívül meghívott kaptak erre az ebédre: dr. Rotta Angelo c. érsek, pápai nuncius, Kánya Kálmán külügyminiszter, Hóman Bálint vallás- és közoktatásügyi miniszter, Bárd Henkel Lipót osztrák követ, dr. Roit Nándor veszprémi és dr.

Breyer István győri megyéspüspökök, Nagy Elek volt vatikáni követünk, dr. Kornis Gyula, a jubiláló Pázmány Péter Tudományegyetem Rector Magnificusa, dr. Sipőcz Jenő főpolgármester, dr. Szendy Károly főpolgármester, dr. Werner Adolf zirci apát, Kaldewey Umberto pápai kamarás, nunciaturai ügyhallgató, Schulenburg József, a bécsi hercegek titkára, dr. Meszlényi Zoltán prelátuskanonok, hercegprimási irodaigazgató, Hamvas Endre hercegprimási titkár és Esty Miklós világi pápai kamarás.

Szinpompás felvonulás az egyetem diszgyűlésére

Szilaj szél cibálja a zászlók rengését, amely úgy borítja az országház terének ódon kőcipkét, mint egy világrengeteg. Az idegenek — a tudomány világhíres nagyságai —, akik egymásután érkeznek ez ünnepi reggelen a parlament és az igazságügyi palota köráramjától körülvett hatalmas térségre, gyönyörködve, az izgalomtól sápadtan, csillogó szemmel néznek körül és egy angol egyetemi professzor összeesapva a kezét, így kiált fel:

— Ez igazán történelmi színjátéknak való csodálatos keret!

Még hozzáteszi:

— Én magam is hisztorikus vagyok!

A parlament kupolája alatt és ugyanakkor a Kuria méltóságteljes antik csarnokában szinpompás gyűlésezet: püspöki és főpapi talárok, diszmagyarok, ragyogó női toalettek, tábornoki attilák, himes diplomatafrakkok és a pompák pompája: a világ minden részéből egybesereglett egyetemi professzorok történelmi diszruhái. Odokünn a téren a diákkorporációk ifjusága sorakozik katonás rendben: zöld, kék, fekete és biborpiros sapkákban, lengő lobogókkal.

Féltizenegy mult öt perccel...

A Kuria kapuján kibuggyan a

zászlóerdő: a menet méltóságteljes lassúsággal megindul az országház diszkapuja felé, ahol a palotaörök ezüst alabárdjai és sisakjai villámlanak a szikrázó napfényben.

A zászlók haladnak az élen, azután végeláthatatlan sorban a külföldi és a magyar egyetemek tanácsai: bibor, zöld, sárga, arany, ezüst, prém, kócsagtoll, színek és formák tündéri zuhataga, arany- és ékkőrajok: angolok, franciák, olaszok, egyiptomiak, hollandok... Főpapi talárok, violaszínek és biborok... Ősi jelvényeket emelnek magasra diszruhás csatlósok...

A professzorok a tudomány követi ékes tokatat visznek a kezükben, bennük azok a remekbe készült oklevelek, amelyekben őt világrész tudományos világa hajtja meg a fejét a háromszáz esztendő Pázmányegyetem magyar királyi tudományegyetem munkája, tudományos rangja, küzdelmei, értékei előtt.

A diákság feszesen tisztelgő sorsfala, a rendőrsíkok ragyogása, az ősi magyar alabárdok villámlása köszönti a világ tudományának ezt az ékes menetét, ezt a felejthetetlen tündéri látomást, amelyhez foghatót alig látott még ez a gyönyörű látványosságokhoz szokott történelmi időket próbált térség.